

(ד ט ע"א) את הגזלה אשר גזל (ויקרא ה כג), דיחזיר נשכינתא לאתרה, או את העשק אשר עשק (שם) דא קודשא בריך הוא דאתפרש מינה, דשכינתא אתקריאת מצות עשה מסטרא דימינא, ומצות לא תעשה מסטרא דשמאלא, ותורה אתקריאת מסטרא דעמונדא דאמצעייתא, וכל מאן דגזיל או עשק באורייתא, ובמצות עשה ולא תעשה, כאלו גזל נשכינתא מדרועוי דקודשא בריך הוא. וכן מסטרא דיסוד ח"י עלמין, אתקריאת מצות ברית מילה, מאן דגזל בברית ואפיק זרעא מיניה לרשו נוכראה, כאלו אפיק מרשות היחיד לרשות הרבים, וגרם למתוי נשכינתא נפקא מאתרה דאיהי ארץ ישראל רשות היחיד, וגלה אותה בין אומין דעלמא דאינון רשות הרבים, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ"א) ובפשעיהם שלחה אפכם, ובגין דא לא תשא את שם יהו"ה אלהי"ך לשוא (שמות כ ז), מאן שם יהו"ה דא נשכינתא, לשוא דא עבודה זרה דגלת תמן.

ועוד איהי תשובה יום הפפורים, כלילא מעשרת ימי תשובה דאינון י"ה, יום הפפורים דא ה' כלילא מחמש צלותין, עשרת ימי תשובה דא י', לקבל שבים דא ו"ה, כל מאן דחזר בתניבתא כאלו חזר ו"ה עם י"ה, ועקרא לסלקא כלא במחשבה דאיהי יו"ד ה"א וא"ו ה"א.

וגבורה תמן סמא"ל דאיהו יצר הרע, וכל מאן דיתגבר על יצריה כאלו תוה מתגבר גבורה על סמא"ל בדינא לגבי בנו, ובגין דא אמרו מארי מתניתין, איזהו גבור הפובש את יצרו, מאי הפובש, כמה דאת אמר (בראשית א כח) וכבשוה, דיהא פבושה תחות ידיה, ככלפא דאיהו פבוש וקשור תחות ידי דבר נש.

וצריך בר נש לקבלא עליה חמש ענויין, בגין ענוי דגרים לה' ועירא דגלת בגלותא, ואתקריאת עניה סוערה לא נוחמה, ואבא ואמא אינון נחתי בימינא ושמאלא, לקבלא בהון ו"ה, דאינון תורה ומצוה, ורזא דמלה ושב ורפא לו (ישעיה ו י'), ודא איהו שובה ישראל עד יהו"ה אלהי"ך (הושע יד ב).

ועוד מצות פריה ורביה דא נשכינתא, לא תהו בראה לשבת יצרה (ישעיה מה יח), כל תלמיד חכם דמנע מינה עונת קריאת שמע כאלו מנע מינה ברכאן מלעילא.

שית סטרין אינון דכלילן באת ו', דאיהו (בראשית א יא) עץ פרי עושה פרי, מאן פרי דיליה י', דאת ו' איהו ענפא דאילנא, דאתפרש לשית ענפין, ומשית לענפין דלית לון חושפון, י' איהו אינפא על כל ענפא וענפא דאיהו ו'.

קם סבא ואמר רבי חזור בה, אילנא הוא ו', אינפא דיליה י' הכי הוא ודאי, אבל ענפוי לעילא איהו ה' עלאה ושרשוי ה' תתאה, ומאן דאפריש ענפא מיניה דא איהו מקצין בנטיעות, והכי אתקצין איהו מעלמא דין ומעלמא דאתי.

ועוד מצוה לאתעסקא באורייתא יומם ולילה, הדא הוא דכתיב (יהושע א ח) והגית בו יומם ולילה, וכי יכיל בר נש לאתעסקא באורייתא בכל יומי וילילי כל יומי, והא קודשא בריך הוא לית בא בטרוניא עם בריותיו, אלא כל מאן דקרא קריאת שמע בכל יום ערב ובקר, כאלו מקיים

בו והגית בו יומם ולילה, כל פקודין אית מנייהו דתלפין בפרי אילנא, מנייהו בענפין, מנהון
בשרשין, מנהון באילנא, ובגין דא אתקריאת אורייתא עין חיים, וכל מאן דאכל מניה ואכל וחי
לעולם.

ואית אילנא לתתא, דענפוי ושרשוי וגופא ואיבא דיליה, בלהו סם המות ודא סמא"ל, מאן
דאעבר על אורייתא, אתשקניא מההוא אילנא ואתפרנס מניה, ועליה אתמר (בראשית ב יז) כי
ביום אכלהו מפנו מות תמות, ומסטררא דיליה חיי צער.

ועוד שכינתא איהי מצות העמדת מלפא, הדא הוא דכתיב (דברים יז טו) שום תשים עליה מלה,
וכביכול כל זמנא דלית שכינתא באתרהא לית מלפא, ובגין דשכינתא איהי מלכות על בר נש,
אתמר ביה שום תשים עליה מלה, למהוי ישראל בה בלהו בני מלכים. (דף ט ע"ב) דלית מלה בלא
מלכות, דבגלותא שפחה תירש גבירתה, ובזמנא דייטי משיחא אתמר (אסתר א יט) ומלכותה יתן
המלה לרעותה הטובה ממנה, איהי מלכותיה, איהי כרסיה, איהי עטרת דיליה, למלפא דאית
ליה מאנא דיקר ואיהי מחפבא לגביה, לזמנין שוי ליה עטרה על רישיה דא תפלין דרישא,
לזמנין קשיר ליה באצבעא ודא תפלין דה, לזמנין שוי ליה תחותיה ואתקרי פרסא דיליה,
לזמנין עביר מניה לבושא.

ובען דאיהי מרחקא מן מלפא, אתמר במלפא (ישעיה ג) אלביש שמים קדרות, ושכינתא אמרת
אל תראוני שאני שחרחרת (שיר א ו), ובני נשא דאינון שטיין מסתפלין בלושא, ואחרנין הכי
מסתפלין בגופא, ובגלותא בלהון שטיין, אבל פקחא חפימא אסתפל מלגאו, וכד יתי פורקנא
אתפשט מלבושין דקדרותא, וזריק לון על אומין דעלמא, הדא הוא דכתיב (שמות י כב) ויהי חשך
אפלה וגומר, ולכל בני ישראל היה אור במושבותם.

דבההוא זמנא דאתלבש באלין לבושין, אתמר ביה (דברים לב כ) ויאמר אסתירה פני מהם, לבתר
דאתפשט מנייהו ויראו העם את יהו"ה (שמות יד לא), וכל ינוקין אחזין ליה באצבע, הדא הוא
דכתיב (שם טו ב) זה אלי ואנוהו, ובגלותא ישות חשך סתרו (תהלים יח יב), ובגין דא אמר דניאל (דניאל
ב כב), ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שריה, ובבההוא זמנא דאיהו בחשוכא מתלבש בתהו ובהו
ובחשך ותהום, כביכול אתנון אינון בפרודא ולא מתיחדין תמן, ולבתר דנפיק מנייהו, והיה
יהו"ה למלה על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד (זכריה יד ט).

בההוא זמנא כל חיון יתערון בנגונא, וכנפיהם פרודות מלמעלה לקבלא ליה בחדוה, וכלהון
יהון רצין ושביין בנגונא, ושליחותא לגביה, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב
כמראה הבזק, לבשרא לישראל, ובבההוא זמנא הללו את יהו"ה מן הארץ תנינים וכל תהומות
וגומר (תהלים קמח ז), בלהו לעילא ולתתא מה דאתברי עד יתוש זעירא, בלהו משבחין ליה, כי
מלאה הארץ דעה את יהו"ה פמים לים מכסים (ישעיה יא ט), בההוא זמנא יתקיים קרא, (צפניה ג ט)
כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהו"ה וגומר.

בההוא זמנא אתבני ביתא דשכינתא דאיהי בית הבחירה על ידא דקונדשא בריה הוא, דאתמר
בה (זכריה ב ט) ואני אהיה לך נאם יהו"ה חומת אש סביב, ואני אבנה אינון אבנין טבין דאתבני
מינה, הךא הוא דכתיב (בראשית ל ג) ואבנה גם אנכי ממנה, נטיעין קדישין, הךא הוא דכתיב (ישעיה
ס כא) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, ובניינא דבי מקדשא תהא בנויה מפספא ודהבא ואבנין
יקירין, ותהא מרקמא מפל ציורא דעובדא דבראשית, ועלה נהרא ירושלם דלעילא, לעילא
מרקמא מפל מיני גוונין דנהורא, ורוא דמלך ירושלם הבנויה בעיר שחברה לך יחדיו (תהלים קכב
ג), דאנהרא על גבוי.

בההוא זמנא אתקיים בישראל (ישעיה ס כ) לא יבא עוד שמשה, וירחף לא יאסף וגומה, ואתער
שיר השירים בעלמא, ואדליק נהורא על זיתא ושרגא, דישראל אינון פתילה, אורייתא משחא,
שכינתא שרגא, הךא הוא דכתיב (איוב כט ג) בהלו נרו עלי ראשי, בההוא זמנא אתמר בשכינתא,
וחלצה נעלו (דברים כח ט), נעלו דקונדשא בריה הוא, לקיים ביה של נעלה (שמות ג ה), ואתיחד
בשכינתיה, דאתקריאת חליצה, ואיהו חלוץ הנעל, ולא צריכין לאתחברא בארץ יבום לעולם,
דאתמר בה (רות ד ז) וזאת לפני בישראל וגומה, שלף איש נעלו ונתן לרעהו, מאי נעלו דא
כנו"י, ההוא דאתמר ביה (שיר ד יב) גן נעול, אתפתח ההוא נעול מפתחא, בגין דלפתח חטאת
רוכין (בראשית ד ז), אתעבר ההוא חטאת ואתפתח תרעא, הךא הוא דכתיב (תהלים קיח כ) זה השער
ליהו"ה, ויחזון תמן שכינתא, דאתמר בה וזאת לפני בישראל.

דבר אחר וזאת לפני בישראל על הגאולה ועל התמורה, על הגאולה דא שכינתא עלאה ה'
עלאה, ועל התמורה דא שכינתא

